

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 decembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judecători – Andrei Harghel și Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Rotari Andrei Serghei, născut la 04 octombrie 1984, originar și domiciliat în or. Telenești, str. Al. Marinescu 16.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță:

1). 02.06.2011 – 16.06.2011;

2). 11.11.2011 – 19.12.2011, rejudecare;

2. Instanța de apel:

1). 28.07.2011 – 26.10.2011, dispusă rejudecarea;

2). 25.01.2012 – 14.03.2012;

3). 04.12.2012 – 03.04.2013, rejudecare;

3. Instanța de recurs:

1). 15.06.2012 – 30.10.2012, dispusă rejudecarea;

2). 08.10.2013 – 11.12.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Telenești, din 16 iunie 2011, adoptată în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, Rotari A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. d) și e) CP, cu aplicarea art. 79 CP, la 5 ani închisoare, și potrivit prevederilor art. 90 CP, executarea pedepsei a fost suspendată pe un termen de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, în fapt, a constatat că, Rotari A., la 11 mai 2011, în jurul orei 00³⁰, fiind în stare de ebrietate alcoolică, intenționat, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în casa de locuit a cet. Bogoslavțev A., situată pe str. Marinescu 7, or. Telenești și a atacat-o pe ultima cu un cuțit, după care i-a cerut bani, aplicându-i violența periculoasă pentru sănătatea ei și cauzându-i vătămări corporale sub formă de echimoze și excoriații pe față, gât, antebraț și mână, fără a-i cauza prejudiciu sănătății.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Rotari A. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. d) și e) CP – *tîlhăria, adică atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violența periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvîrșit prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 437 CPP, a fost atacată cu recurs de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea parțială a sentinței instanței de fond, privind aplicarea pedepsei penale, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie încadrate în baza art. 188 alin. (2) lit. d) și e) CP, și să-i fie stabilită pedeapsa de 6 ani închisoare, cu aplicarea prevederile art. 80 CP, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, invocând că instanța de fond a aplicat o pedeapsă nejustificat de blândă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 octombrie 2011, a fost admis recursul procurorului, cu casarea integrală a sentinței Judecătoriei Telenești, mun. Chișinău, din 16 iunie 2011, din oficiu, și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de fond în alt complet de judecată.

5. În motivarea deciziei sale, instanța de recurs a menționat că, deși, instanța de fond a stabilit examinarea cauzei penale prezente în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, însă n-a soluționat chestiunea privind acceptarea acordului de recunoaștere a vinovăției, admițînd o eroare procesuală care nu poate fi corectată de instanța de apel.

6. Rejudecînd cauza în procedură generală, instanța de fond prin sentința Judecătoriei Telenești, din 19 decembrie 2011, a decis asupra condamnării lui Rotari A. în baza art. 188 alin. (2) lit. d) și e) CP, stabilindu-i pedeapsa de 6 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

7. Sentința menționată a fost contestată cu apel de către inculpatul Rotari A. și avocatul acestuia Luchian I., care au solicitat casarea sentinței instanței de fond, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru

prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie încadrate în baza art. 27,187 alin. (2) lit. d) și c) CP, cu aplicarea pedepsei potrivit prevederilor art. 90 CP, invocând încadrarea juridică greșită a faptei cât și stabilirea pedepsei prea aspre în privința inculpatului.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 martie 2012, a fost admis apelul inculpatului Rotari A. și a avocatului Luchian I., din alte motive decât cele invocate, a fost casată integral sentința Judecătorei Telenești, din 19 decembrie 2011, din oficiu, și re judecată cauza cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în temeiul art. 275 pct. 9), 332 alin. (1), 391 alin. (1) pct. 6) CPP, procesul penal în privința lui Rotari A. în baza art. 188 alin. (2) lit. d) și e) CP, a fost încetat, pe motiv că există circumstanțe ce condiționează tragerea lui la răspundere penală.

9. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, procesul penal de condamnare în privința lui Rotari A. nu a fost unul echitabil în sensul art. 6 CEDO, acesta fiind lipsit de posibilitatea de a-și pregăti o apărare eficientă, deoarece bazându-se pe prevederile art. 52 alin. (1) p. 7) CPP, procurorul asigură respectarea termenului rezonabil de urmărire penală în fiecare cauză penală.

Însă, reieșind din ordonanța de fixare a termenului de urmărire penală din 13 mai 2011, procurorul Lozovan I. a dispus fixarea termenului de urmărire penală în cauza penală nr.2011350164 „*până la data de 13 mai 2011*”.

Deci, acțiunile procesuale ale organului de urmărire penală efectuate după data de 13 mai 2011, și anume: „*Ordonanța de punere sub învinuire*”(f.d. 54), „*Procesul verbal de audiere a învinuitului*”(f.d. 57), „*rechizitoriul*”(f.d. 65-69) și altele au fost întocmite în afara termenului de urmărire penală, care conform prevederilor art. 94 alin. (1) p. 8) CPP „*nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești*”.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, Rotari A. fiind condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. d) și f) CP, unde latura obiectivă a infracțiunii de tâlhărie, se realizează prin două acțiuni: acțiunea de sustragere (ce poate lua și o formă de tentativă) și acțiuni violente periculoase pentru viața și sănătatea persoanei sau amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe.

Însă, în partea constatatoare a sentinței instanța de fond nu a specificat cum s-a realizat latura obiectivă a infracțiunii de tâlhărie, care a fost acțiunea de sustragere și care sînt acțiunile violente periculoase pentru viața și sănătatea persoanei comise de inculpat, reieșind din faptul, că conform raportului de expertiză medico-legală nr. 222 din 16 mai 2011, leziunile corporale depistate la partea vătămată Bogoslavțev A. nu pot fi calificate ca leziuni periculoase pentru viață.

Totodată, instanța de apel, a atenționat și asupra faptului, că obiectul juridic nemijlocit în cazul tâlhăriei este unul complex, fiind reprezentat, pe de o parte, de relațiile sociale patrimoniale privind posesia sau detinerea bunurilor, ca obiect juridic principal, precum și de relațiile sociale privind sănătatea, integritatea corporală a persoanei, libertatea persoanei, ca obiect juridic secundar.

Astfel, în cauză, obiectul material principal la care a atentat inculpatul nu este unul concret, dat fiind, că scopul principal al tâlhăriei este sustragerea bunurilor altei persoane, obiectul material al infracțiunii în primul rând fiind reprezentat de bunul sau bunurile pe care autorul vrea să le sustragă, or acțiunile constatate de instanță a lui Rotari A.S., care a cerut bani părții vătămate, în opinia instanței de apel nu constituie obiectul material al infracțiunii, nefiind concretizat și purtând o formă abstractă.

Deci, contrar prevederilor art. 6 alin. (3) lit. a) din Convenție, învinuirea formulată de către organul de urmărire penală și constatată ca fiind dovedită de către instanța de fond, este abstractă și neconcretă, nefiind stabilit care anume acțiuni de sustragere și violență periculoasă au fost comise de inculpat, astfel acesta fiind lipsit de posibilitatea de a-și pregăti o apărare eficientă, deoarece potrivit jurisprudenței Curții Europene și practicii CSJ din R. Moldova, împotriva unei învinuiri neclare nu te poți apăra.

10. Nefiind de acord cu decizia Colegiului penal al Curții de Bălți din 14 martie 2012, procurorul Eremciuc Gh., a declarat recurs ordinar, prin care a solicitat casarea acesteia cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului declarat, procurorul a invocat temeiul - art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului și decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Hotărârea instanței de apel a fost considerată de acuzatorul de stat ca una ilegală și pasibilă casării, deoarece potrivit materialelor cauzei penale nr. 2011350164, la momentul întocmirii procesului-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală, părțile, atât ale acuzării cât și a apărării, erau obligate să invoce toate cererile și demersurile cu scopul reparării erorilor admise, ceea ce nu s-a făcut, și anume Rotari A. a menționat în procesul-verbal „*Cereri nu am*”, iar apărătorul său Luchian I. a relatat că, „*Cereri, demersuri nu-s*”.

Astfel, erorile admise de către procuror în momentul stabilirii termenului de urmărire penală nu dau temei de încetare a procesului, fiindcă partea apărării era obligată să o invoce în momentul prezentării materialelor de urmărire penală și atunci procurorul întocmea o altă ordonanță de stabilire a termenului de urmărire penală și refăcea toate actele deja în condițiile legii, dar fiindcă părțile nu s-au

folosit de acest drept al său, în instanța de apel au dispărut toate posibilitățile legale de a fi invocate de către instanță și nu prezintă temei de încetare a procesului penal.

Al doilea argument ce a stat la baza hotărârii instanței de apel și pe care acuzatorul de stat la considerat neîntemeiat este că acțiunile inculpatului Rotari A., nu întrunesc toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. d) și e) CP, pe când procurorul susține că acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 188 alin.(2) lit. d), e) CP, și în aceste împrejurări, consideră că instanța de apel a emis o hotărâre ilegală, expunând o concluzie ce nu corespunde circumstanțelor cauzei, iar probele administrate în cadrul ședințelor instanțelor judecătorești dovedesc vinovăția lui Rotari A.S. în comiterea infracțiunii imputate.

11. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 30 octombrie 2012, s-a dispus admiterea recursului ordinar declarat de procurorul Gh. Eremciuc, s-a casat decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 martie 2012, în cauza penală privindu-l pe Rotari A., cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

12. În argumentarea soluției respective, instanța de recurs a menționat că conform art. 259 alin. (1) și (2) CPP, urmărirea penală se efectuează în termen rezonabil și termenul de urmărire penală într-o cauză concretă se stabilește de către procuror prin ordonanță, ținându-se cont de criteriile de apreciere a termenului rezonabil prevăzute la art. 20 alin. (2) CPP. Conform art. 52 alin. (1) pct. 7) CPP, în cadrul urmăririi penale, procurorul fixează termenul rezonabil de urmărire penală pentru fiecare cauză în parte.

Raportând cele menționate la materialele cauzei, Colegiul penal a concluzionat că termenul stabilit de procuror este un termen rezonabil de lucru al organului de urmărire penală și nerespectarea lui de către părți nu duce la nulitatea acțiunilor procedurale efectuate după termenul stabilit sau la excluderea acțiunilor efectuate de organul de urmărire penală în cadrul procesului penal. Neindicarea termenului de urmărire penală nu echivalează cu nulitatea absolută, excluzând din proces ca probe actele procesuale importante în cauză, astfel, ele nu pot fi excluse și în cazul respectiv.

Mai mult ca atât, partea apărării nu a invocat încălcarea dreptului la apărare nici la faza de terminare a urmăririi penale, nici în instanța de fond și nici în apelul declarat, considerînd că nu a avut loc o asemenea încălcare. După cum a menționat legislatorul la alin. (4) art. 251 CPP, încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și, în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță. Dat fiind că nici una din aceste

situații nu este prezentă în cauza dată, instanța de apel nu avea temeii juridic de a dispune încetarea procesului penal în privința inculpatului.

În asemenea condiții, instanța de recurs a considerat că concluzia instanței de apel referitor la încetarea procesului penal în cauza dată din motivul neprelungirii termenului de urmărire penală este ilegală și neîntemeiată, or instanța de apel nici nu a examinat apelul declarat în fond, nu s-a expus asupra argumentelor invocate în apel, ci numai a dispus din oficiu încetarea procesului în cauza dată.

13. Rejudecând cauza, instanța de apel a pronunțat decizia din 03 aprilie 2013, prin care a respins ca nefondat apelul declarat de inculpatul Rotari A. și avocatul acestuia Luchian I., cu menținerea în vigoare a sentinței Judecătoriei Telenești, din 19 decembrie 2011, fără modificări.

14. În motivare, s-a menționat că instanța de fond a stabilit în mod corect starea de fapt și vinovăția inculpatului în concordanță deplină cu probele administrate, amplu analizate și just apreciate, ajungând corect la concluzia privind vinovăția inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. d), e) CP.

De asemenea, a menționat că atacul de tâlhărie se consideră consumat din momentul aplicării sau amenințării cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea victimei, indiferent de faptul dacă a fost sau nu însușită averea proprietarului. Amenințarea aplicării violenței periculoase pentru viața sau sănătatea victimei în cadrul atacului tâlhăresc, cu scopul însușirii averii, este o violență psihică, ea rezultă din analiza tuturor circumstanțelor cauzei: caracterul amenințării, obiectele sau arma cu care amenință infractorul (cuțitul), locul și timpul săvârșirii infracțiunii, numărul infractorilor, etc.

Colegiul penal a apreciat critic declarațiile inculpatului referitor la aceea, că pățimită a luat cuțitul de pe masă și l-a atacat. Declarațiile acestuia fiind combătute prin depozițiile părții vătămate, precum și, prin declarațiile date de către Rotari A. la urmărirea penală în calitate de învinuit (f.d. 57), prin care acesta, în prezența avocatului, a recunoscut că el a luat cuțitul de bucătărie de pe masă, cu scopul de a o speria, apropiindu-se de ultima, însă aceasta a apucat de cuțit și i l-a smuls din mână.

Totalitatea acestor probe, prezentate în ședința instanței de fond și cea de apel, confirmă cu certitudine, că acțiunile lui Rotari A.S. corect au fost încadrate în baza art. 188 alin. (2) lit. d), e) Cod Penal - *tîlhăria, adică atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvîrșită prin pătrundere în locuință, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă.*

15. La 23 aprilie 2013, inculpatul a atacat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd să fie reexaminată cauza în privința sa, din motiv că nu este de acord cu condamnarea sa în baza art. 188 alin. (2) lit. d) și e) CP, este invalid de

gradul II și necesită permanent îngrijire medicală, la fel, a menționat că are o situație de familie nefavorabilă.

Ulterior, a mai declarat încă două cereri de recurs, la 04 iulie 2013, și respectiv, la 02 decembrie 2013, prin care solicită rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia acțiunile sale să fie reîncadrate în baza art. 27,187 alin. (2) lit. d), c) CP, și pentru care să i se aplice o pedeapsă prin prisma art. 90 CP, cu suspendarea condiționată. În motivarea celor invocate, recurentul face trimitere la faptul că potrivit raportului de expertiză medico-legală leziunile provocate părții vătămate pot fi calificate ca leziuni fără provocarea prejudiciului sănătății. Astfel, prin acțiunile sale el nu a creat un pericol real pentru viața și sănătatea părții vătămate și nu i-a cauzat vre-un prejudiciu material. Recurentul indică că drept temei de aplicare în privința sa, a prevederilor art. 79 și 90 CP, servește starea lui de sănătate și situația sa familială nefavorabilă.

În drept, recursurile declarate de inculpat, nu se fundamentează pe nici unul din temeiurile expres stipulate de art. 427 alin. (1) CPP.

16. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate de inculpatul Rotari A., împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza motivelor invocate în recurs și în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 427 alin. (1) CPP, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor expres prevăzute de acest articol.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) CPP, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului ordinar în cazul în care constată că acesta nu corespunde după conținut prevederilor art. 430 CPP.

Art. 430 CPP, stipulează cerințele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea comisă de instanță.

Colegiul penal, verificând motivele recursurilor declarate, constată că inculpatul Rotari A. în argumentarea recursului, face trimitere la aprecierea eronată a probelor reținută de instanța de apel la adoptarea hotărârii prin care a fost menținută în vigoare sentința Judecătoriei Telenești din 19 decembrie 2011, însă nu specifică concret temeiul prevăzut de legea procesuală la utilizarea acestei căi de atac, și anume, nu descrie care este eroarea de drept din cele enumerate în art. 427 alin. (1) CPP, care s-a comis la judecarea cauzei de către instanța de apel și în ce constă esența erorii respective.

Art. 427 alin. (1) CPP, prevede 16 temeuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art.430 pct. 5) CPP, să motiveze recursul și să arate eroarea ce s-a comis, în coraport cu cel puțin unul din temeiurile enumerate în art.427 alin.(1) CPP.

În cazul în care autorul nu invocă concret în recurs temeiul pe care se bazează, din cele reglementate de norma procesuală penală, un asemenea recurs se consideră ca fiind necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) a art. 430 CPP și urmează a fi respins ca inadmisibil.

Or, Colegiul penal constată că recursurile ordinare declarate de inculpat, nu întrunesc condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze recursul inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect, întrucât potrivit art. 24 alin. (2) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Astfel, statuînd asupra faptului că autorul recursurilor a invocat cu totul alte argumente care nu-și găsesc reflectare în temeiurile prevăzute în art. 427 CPP, și anume că, instanțele judecătorești nu au dat o apreciere corectă probelor administrate pe cauza respectivă, astfel fiind pronunțate hotărâri ilegale de instanțele de fond și de apel, iar dînsul a fost incorect condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. d), e) CP, la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, Colegiul conchide că acestea nu sunt erori de drept care ar putea duce la casarea unei hotărâri judecătorești.

Mai mult, referitor la chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, Colegiul menționează că procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

De asemenea, Colegiul reține că criticile formulate de recurent în recursul declarat, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în privința sa în instanța de fond și apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărîrea atacată în raport cu prevederile art.

424 alin. (2) CPP, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

Totodată, Colegiul penal constată că, prin scrisoarea nr. 01-1124/13 din 25 aprilie 2013, Curtea Supremă de Justiție a remis prima cerere de recurs declarată de inculpat la data de 23 aprilie 2013, din motiv că aceasta nu întrunea condițiile legale prevăzute de art. 430 CPP, cu explicarea detaliată a textului legii, în partea ce trebuie să conțină cererea de recurs, menționînd despre necesitatea indicării temeiului de drept pe care urmează să se fundamenteze cererea și indicarea erorilor de drept comise de instanța de apel, în viziunea recurentului.

Ulterior, cererile de recurs declarate de inculpat la data 04 iulie 2013, și respectiv, la 02 decembrie 2013, nu au fost completate de recurent cu informația solicitată de Curte.

În consecință, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1) CPP, Colegiul conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 CPP, iar recursurile ordinare declarate de inculpatul Rotari A. sunt inadmisibile, deoarece acestea nu îndeplinesc cerințele de conținut, prevăzute în art. 429 și 430 CPP.

17. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 1) CPP, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Rotari Andrei Serghei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2013, în propria cauză penală, deoarece nu îndeplinesc cerințele de conținut, prevăzute în art. 429-430 CPP.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 decembrie 2013.

Președinte /semnătura/ Constantin Gurschi

Judecători /semnătura/ Andrei Harghel

 /semnătura/ Constantin Alerguș

Copia corespunde originalului

Președintele ședinței

Constantin Gurschi